

บ้านอันแสนเงียบสงัด

"คุณป้า ฮวันละคะ"

"ฮวันหรือ 'ไม่รู้สิ' เหมือนจะเพิ่งออกไปนะ"

"หรือคะ"

แปลกจริงๆ ทำไมถึงออกไปคนเดียวล่ะ อยู่ๆ ก็หนีฉันไปแบบไม่บอกไม่กล่าว

ฉันยืนรอรถเมลค์คนเดียว 'ไม่รู้'ว่าฉันทำอะไรผิดไว้กับฮวันหรือเปล่า นะ ไม่มีนี่นา สองสามวันก่อนหน้าก็ยังไม่เคยอยู่แต่ๆ

ฉันไปสายก็เลยถูกทำโทษให้วิ่ง และตอนนี้ก็กำลังถอนหน้าอยู่ อึนจิ้นวิ่งมาจากไกลๆ พร้อมกับร้องเรียกฉัน

"ฮันเยวอน ฮันเยวอน"

"อ้อ หัวดี เข้านี้สดชื่นจัง~"

"เมื่อวานเป็นไงบ้าง สถานการณ์โอเคใช่ไหม? ให้อมม่อนไม่ได้ทำอะไรพิเรนทร์ๆ กับเธอใช่ไหม?"

"เปล่านี้ ไม่มีอะไรเกิดขึ้น"

21세기 꽃미남의 조건₂

"จริงอะ ไม่ได้ทำอะไรอย่างที่พูดจริงๆ เหรอ ไม่หรอกมั่งงง"

"อะไรเล่า"

"ก็ไอ้ทุเรศนั่นนะ เมื่อก่อนได้ฉายาว่าคาสโนว่าไม่ใช่เหรอ ตกลงมันไม่ได้ทำอะไรจริงๆ เหรอ"

"เออดี!!! จะให้บอกอีกกี่รอบปะ!"

"จริงเหรอ โกหกน่า คนอย่างหมอนั่นเนี่ยนะ"

"เออ ดูเขาแปลกๆ ไปเหมือนกันนะ สวันเปลี่ยนไป"

"อะไรเปลี่ยน"

"เปลี่ยนไปนะ คนที่เอาแต่ตำว่าฉันทุกครั้งที่เจอหน้า กลับทำตัวแปลกๆ ไปตั้งแต่เมื่อวาน หัวเราะก็ไม่หัวเราะ ด่าก็ไม่ด่า แถมยังทำท่าเป็นห่วงฉันอีกต่างหาก มันแปลกมากๆ เลย"

"ก็แปลกประหลาดเป็นเรื่องปกติไม่ใช่เหรอ"

"ไม่ใช่ เธอเองก็รู้นิสัยของชินสวันไม่ใช่เหรอ หมู่นี้เขาชอบออกไปค้างข้างนอก ไม่ไปโรงเรียนหลายๆ วัน แล้วก็พยายามตีตัวออกห่างจากฉันด้วย น่าแปลกใจมั้ยล่ะ"

"จริงเหรอ ไม่ใช่ว่าเขาทำอะไรผิดต่อเธอหรือคนนะ ทำไมถึงได้ทำตัวแปลกๆ อย่างนี้ล่ะเนี่ย"

"ไม่ได้การละ เดี่ยวเลิกเรียนคงต้องไปดูหน่อยแล้วล่ะ"

"ที่ไหนเหรอ ที่ไซของเรอะ"

"อ้อ ไม่มีที่ไปแล้วนี่นา"

"ให้ฉันไปด้วยมั้ยล่ะ"

"ไม่ต้องเหรอ ฉันไปคนเดียวได้"

"เอางั้นเหรอ"

"ถ้าเธอเจอเขาก็ช่วยติดต่อฉันด้วยละกัน ช่วยหน่อยละกันนะ โอเคมั้ย"

"ได้ๆ"

ฉันเฝ้ารอให้เลิกเรียนโดยไว ยิ่งเวลาผ่านไปเท่าไร ใจฉันก็ยิ่งสั่นระรัวมากขึ้นเท่านั้น

คาบที่ห้า

แอ็ดดุด

ในขณะที่ฉันกำลังฟังเลคเชอร์อย่างตั้งอกตั้งใจ ประตูลังห้องก็
ถูกเปิดออก อัญญิบินสะพายกระเป๋าเดินคุ่มๆ เข้ามา ทุกคนมองอัญญิบิน
เป็นตาเดียว แล้วก็หันกลับไปมองเบื้องหน้าอีกครั้ง ทั้งๆ ที่อัญญิบินไม่ได้
สนใจจะเข้าเรียนเอาเสียเลย แต่ทำไมเขาถึงได้เรียนแก่นักนะ? หรือเป็น
เพราะเขาคือคุณหนูแห่งบ้านเศรษฐี

พอหมดคาบโฮมรูมตอนเย็น ฉันก็รีบคว้ากระเป๋าหมับล้วนวิ่งออก
ประตูลังทันที ตอนนั้นเองอัญญิบินก็จับแขนฉันไว้

"อ้าว อัญญิบิน หัวดีดี"

"จะไปไหน"

"อ้อ ไปหาฮวันนะ"

"ทำไมเหรอ"

"มีเรื่องจะคุยด้วยนิดหน่อย"

อัญญิบินไม่ยอมปล่อยฉัน ผู้ซึ่งมีธุระเร่งด่วนไป

"อย่าไปนะ"

"ว่าไงนะ"

"บอกว่าไม่ให้ไป"

"อัญญิบิน ฉันต้องไปพบฮวันนะ"

"อย่าไป ตอนนี้ห้ามไปเจอมันนะ"

"อย่าทำแบบนี้่น้า!!! นายเป็นอะไรของนาย! ฉันต้องรีบไปพบเขา
รีบปล่อยนะ!!!"

"ไอ้เวรนั่น ตอนนี้นั้นมันไม่เป็นตัวของตัวเองแล้ว"

"หมายความว่าไง"

"อย่าไปนะ!!! ถ้าเธอไปเจอมันจะทำให้รู้สึกแยะนะ มีแต่เธอเท่านั้น
แหละที่จะเจ็บปวด"

พอฉันจ้องตาอัญญิบินตรงๆ ก็เห็นสายตาที่ไม่สั่นไหวแม้แต่บ่อยของ
เขา คล้ายกับว่าเขาไม่ได้พูดเล่นเลย

21세기 꽃마님의 조건₂

"ฉันเองก็งงๆ กับอาการของนายมากนะ แต่ตอนนี้ฉันไม่มีเวลามา
ยื่นเตียงกับนายจริงๆ ฉันต้องรีบไปพบเขาแล้ว"

"ฮันเยวอน!!! ฮันเยวอน!!!"

ฉันสะบัดมือของฮันยูบินออก แล้วมุ่งตรงไปยังเทคนิคไชของ
जूๆ ก็รู้สึกกลัวขึ้นมา บอกว่าฉันจะเจ็บปวดเหลือแล้วเรื่องที่ชินฮวัน
คุมสติไม่ได้อีกแล้วละ นี่มันเรื่องอะไรกันเนี่ย! แต่เมื่อวานตอนมารับฉัน
เขาก็ดูไม่เป็นอะไรนี่นา

ฉันเห็นเทคนิคไชของอยู่ลิบๆ ดูเหมือนว่าไชของเองก็เพิ่งเลิกเหมือน
กัน

บริ๋นนนนนน บริ๋นนนนนน

เสียงมอเตอร์ไซด์อันแผดกร้าวที่ได้ยินแม่จะอยู่ไกลๆ ก็ตาม หมู่นี้
พอได้ยินเสียงมอเตอร์ไซด์ ฉันก็จะคุปาทานไปเองว่านี่คือชินฮวัน และ
ต้องหันกลับไปมองทุกที ดังนั้นฉันจึงรีบตะบึงไปยังเทคนิคไชของราวกับ
คนบ้า

ลมหายใจราวกับจะขาดห้วงไป ชินวึงตออีกสักนิด ฉันคงเป็นบ้า
ไปจริงๆ แน่

เบื้องหน้าฉันมีมอเตอร์ไซด์คันหนึ่งจอดอยู่ มันคือรถของชินฮวัน
นั่นเอง สาวๆ ยืนรายล้อมชินฮวันที่ถือหมวกกันน็อคอยู่ พวกผู้หญิงพวก
นี้มันอะไรกันเนี่ย อารมณ์แบบนี้...ความรู้สึกของฉันตอนนี้ไม่รู้จะบรรยาย
ออกมาอย่างไรดี

ทันใดนั้นเอง ชินฮวันให้ผู้หญิงคนหนึ่งซ้อนท้ายเขาพร้อมกับสตาร์ท
เครื่อง แล้วหล่อนคนนั้นก็เอาแขนโอบเขาไว้ทั้งใบหน้าเปื้อนยิ้ม อีกทั้ง
ยังเอาศีรษะพิงหลังชินฮวันอีกต่างหาก

"ฮวัน!!!"

ชินฮวันตะบึงรถผ่านข้างๆ ตัวฉัน พร้อมกับเสียงคำรามของเครื่องยนต์
"ฮวัน!!! ฮวัน!!!"

ฉันวิ่งตามรถที่เร่งเครื่องจากฉันไปอย่างไร้ประโยชน์ แม้ว่าฉันจะวิ่งห่อ

ตามราวกับคนบ้าเพียงใด แม้จะใช้กำลังสุดชีวิตเพื่อจะหนียวรั้งเขาเพียงใด ก็มิอาจจะหยุดยั้งเขาได้ แล้วรถก็หายไปจากกระยะสายตาของฉันทันที

"แฮ่กๆ"

ตอนนี้มองไม่เห็นแล้ว ด้วยเหตุนี้ฮันยูบินถึงได้ห้ามไม่ให้ฉันทันมาหาเขาใช่มั๊ย? ไม่ใช่หรอก ไม่ใช่หรอก ผู้หญิงคนนั้นน่าอาจจะเป็นแค่เพื่อนก็ได้ ฉันทันต้องเชื่อใจเขาเท่านั้น ไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นหรอกน่า...แต่ฉันทันไม่มั่นใจเอาเสียเลย ฉันทันกลัวเหลือเกิน หัวใจเหลือเกิน

ฉันทันกลับไปบ้านด้วยสภาพของคนไร้วิญญาณ ได้แต่หวังไว้ว่าชินฮวันจะติดต่อกลับมา ก็เลยกำโทรศัพท์ที่ทั้งมือถือทั้งเครื่องบ้านเอาไว้แน่น พอเสียงเรียกเข้าดังขึ้น จิตใจที่เรียกว่าจذبจอกก็กลับกลายเป็นหนักอึ้ง หลังจากได้รับโทรศัพท์

กริ่งงงงง

"ฮัลโหล ฮวันเหรอ"

"เยวอน ฉันทันเงินเอง หามันไม่เจอเหรอ"

"อ้าว อินจินนี่เอง ฉันทันไม่เจอเขาอะ"

"ถึงว่า"

"ทำไมเหรอ"

"ก็แบบว่า ไอ้หมอนั่นกำลังอยู่ที่ร้านเราอะ"

"ฮวันนะเหรอ เขาอยู่ที่ไหน"

"แต่ไม่แน่ใจว่าเป็นมันหรือเปล่านั้น"

"พูดอะไรของเธอเนี่ย ฮวันก็คือฮวันสิ มาบอกว่าไม่แน่ใจได้ไง"

"ก็ไอ้หมอนั่นมันแปลกๆ ไปอะ!!!"

"หมายความว่าไง! ไม่มีทาง ไม่มีทางหรอก อินจิน ที่นั่นคือที่ไหน คงต้องเจอกันสักตั้งแล้วล่ะ"

"จำับที่เราเคยมาด้วยกันเมื่อคืนนั้นได้มั๊ย"

"อ้อ จำได้ เดี่ยวฉันทันออกไปตอนนี้เลย"

กรีก

ฉันทันวางหูโทรศัพท์ แล้วมุ่งไปยังสถานที่ที่ได้รับแจ้งเบาะแสทันที

21세기
꽃미남의 조건₂

ทำไมวันนี้มีเรื่องอะไรมากมายนักหนาเนี่ย ต้องวิ่งแล้ววิ่งอีก แต่ถึงจะเหนื่อยยังไงก็ต้องวิ่งต่อไป...เพื่อพบเขาเท่านั้น

ฉันนั่งแท็กซี่ไปถึงสถานที่ที่อินจินบอกแล้ว ทว่ากลับมีพวกผู้ชายขวางทางฉันไว้ไม่ให้เข้าไป

"ขอคุยด้วยครับ"

"พอดีข้างในมีเพื่อนอยู่นะคะ"

"ถ้าไม่ให้คุยครับ ก็เข้าไปไม่ได้ครับ"

ลุงพวกนี้น่ารำคาญจริงๆ ให้ตายเหอะ!!! ทั้งๆ ที่คราวที่แล้วปล่อยให้เข้าไปง่ายๆ แท้ๆ

"เพื่อนหนูอยู่ข้างในใจคะ!!!"

"ถ้าไม่มีบัตร ก็เข้าไปไม่ได้ครับ!!!"

"โหย หนูลืมเอาไว้ที่บ้านคะ!!!"

ฉันพูดโกหกออกไปอย่างกระดากปาก พวกผู้ชายกลุ่มนี้มองฉันตั้งแต่หัวจรดเท้าแล้วก็ถอนหายใจ

"จริงๆ นะคะ!!! หนูลืมเอาไว้ที่บ้านจริงๆ"

"น้องรีบกลับไปดีกว่า!!! บอกให้ไปไงละ!!!"

พวกลุงผลัดใส่ฉันออกมา ในขณะที่ฉันก็พยายามดันตัวเพื่อเข้าไปให้ได้

"กรุณาให้หนูเข้าไปเถอะนะคะ แต่ครั้งเดียวเท่านั้น"

คราวนี้ไม่มีกรรณสนทนาโต้ตอบอีกต่อไป หนอย ทำเป็นไม่สนใจเหรอก!!! ฉันไม่มีปัญญาทำอะไรได้ ก็เลยต้องยืนวนทำเล่นอยู่ข้างนอก แล้วฉันก็ควักมือถือออกมาโทรหาอินจิน

"ช่วยรับหนอยเถอะนะ ได้โปรดๆ"

"ฮัลโหล"

"อินจิน ฉันเอง"

"เฮ้อ เยวอน อยู่ไหนเนี่ย"

"มาถึงแล้ว แต่พวกลุงข้างนอกไม่ยอมให้ฉันเข้าไปนะ ทำไงดี"

"จริงเหรอก โอเค เข้าใจแล้ว จะไปเดี๋ยวนี้แหละ"

"โอเค รีบมานะ"

ผ่านไปหนึ่งนาที อีนจिनก็เดินเคี้ยวหมากฝรั่งหยับๆ ขึ้นมา

"อีนจिन"

พวกคนคุมมองอีนจिनกันทุกคน

"พี่คะ คนนั้นเพื่อนหนูคะ"

"เพื่อนเธอเหรอ"

พวกเขาถามอีนจिनด้วยคำพูดห้วนๆ แล้วก็มองฉันแบบสำรวจจึก
ครั้ง ชั่งจิตเหลือเกิน~

"ขอยีนจिन!!! เธอมีเพื่อนแบบยัยนี้ด้วยเหรอ"

"พี่คะ!!! ถึงจะเจ๋มๆ อย่างนี้ก็เถอะ แต่เธอคือแฟนไอ้ฮวันมันนะ!!!

อย่ากวาดิ"

ทันทีที่ได้ยิน พวกเขาก็อ้าปากค้าง ท่าจะช็อคมาก

"ซินฮวันนะเหรอ จริงอะ"

"ก็ตามนั้น"

"ผู้หญิงตามข่าวลือก็คือหล่อนเนี่ยนะเหรอ ไอ้โห~~ รสนิยมของ
มันเปลี่ยนไปเยอะนะ"

พออีนจिनพูดจบ พวกเขาก็แสดงกิริยาดูถูกฉันโดยการมองแบบ
เหยียดๆ ทันที แล้วนายพวกนี้มารู้จักซินฮวันได้ไงล่ะ

"อะไรล่ะอีนจิน~~ แคร์ปๆ พาหล่อนเข้าไปก็โอเคแล้วไม่ใช่เหรอ"

"โอเช~~ ตั้งใจทำงานนะ"

แล้วอีนจिनก็ลากฉันเข้าไปข้างใน พวกคนถ่อย!!! ไว้เจอกันคราว
หน้าเหอะ แม่จะเตะให้ร่วงเลย!!!

"ฮันเยวอน!!! มาถึงที่นี้ทั้งที ทำไมแต่งตัวอย่างนี้ล่ะ! น่าจะเปลี่ยน
เสื้อก่อนมาสักหน่อย ไม่ก็ทำผมเผ้าให้มันดีๆ นำชายหน้าจริงๆ เลยเธอเนี่ย"

"ไม่มีเวลาเพี้ย วางหูปั๊บ ก็รีบดึงตรงมาเลยเนี่ย"

ความจริงพอได้ยินอีนจिनพูดอย่างนี้ก็รู้สึกแยๆ ใจไม่รู้ ดูเหมือน
ฉันด้อยกว่าเธอไปเลยล่ะ

ฉันพยายามหาฮวัน

21세기 꽃미남의 조건₂

"อินจิน ฮวันอยู่ในไหนนะ"

"อ้อ คือว่า..."

อินจินมองตรงไปข้างๆ และทำท่าทางราวกับตกตะลึงในขณะที่พูดกับฉัน ฉันก็เลยมองตามทางที่เธอมองไป ถึงแม้จะเลิกจมองไม่ค่อยเห็น แต่ก็รู้ว่านั่นคือชินฮวัน แขนทั้งสองข้างของเขาถูกคล้องด้วยมือของสาว ๆ แล้วก็ดีมเหล้าไปด้วย

"ฮวันใช่มั๊ย"

"เยวอน ไม่ใช่หรอก ไม่ใช่ พวกเราไปที่อื่นกันเหอะ"

อินจินพูดออกมาด้วยอาการวิตก

"นั่นฮวันไม่ใช่เหรอ เขาอยู่ตรงนั้นนี่นา!!!"

"ฉันตาฝ้าไปเองแหละเยวอน ฉันคงประสาทไปเองจริงๆ พวกเราเข้าไปกันเถอะ"

"ไม่นะๆ ฉันต้องไปพบเขา"

ฉันสะบัดมือของอินจินที่เหนี่ยวรั้งฉันออก แล้วเดินไปยังที่ที่ชินฮวันนั่งอยู่ ตอนนี้เบื้องหน้าฉันมีดมกันไปหมด ไม่ใช่ลี นอกจากภาพของชินฮวันที่กำลังจูบกับผู้หญิงคนอื่นแล้ว ฉันก็มองไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น ภาพค่อยๆ เลื่อนรางไปเรื่อยๆ ฉันหยุดอยู่ตรงหน้าเขาพร้อมกับจ้องเขม็ง แต่ชินฮวันก็แสวงทำเป็นไม่เห็นฉัน เพราะเขาหันไปจูบกับผู้หญิงคนนั้นต่อ

คนบ้า ฉันคิดถึงนายมากนะจริงๆ นะ...

"ฮวัน ผู้หญิงคนนั้นใครเหรอ เหมือนเธอจะมาหานายนะ"

ผู้หญิงที่นั่งอยู่ข้างๆ เขาจ้องมองฉันแล้วถาม เขาหันกลับมาพร้อม กับพูดว่า

"ไม่รู้เหมือนกัน"

"จริงเหรอ"

"อ้อ ใครก็ไม่รู้"

ชินฮวันไม่สนใจจะมองฉันเลย และนั่นคือรอยยิ้มปลอมๆ ของเขา

"งั้นใครกันล่ะเนี่ย"

"ฉันก็ไม่รู้หรอก หุๆ~~"

แล้วเขาก็ลูบคลำใบหน้าของผู้หญิงคนนั้น พร้อมกับจะจุมพิตอีกครั้ง
"เดี๋ยวก่อน รู้สึกอารมณ์บูดๆ ยังไงไม่รู้"
"หยุดก่อนนะฮวัน เดี่ยวฉันไปเคลียร์กับยัยนั่นก่อนแล้วจะมา"
หล่อนเดินเข้ามาใกล้ๆ ฉันที่เอาแต่มองหน้าของชินฮวัน ทว่าเขา
ไม่ได้สนใจที่จะมองสบตาฉันเลย

"นี่หล่อน!!! อะไรงั้นยะ!"

"ไปกันเถอะฮวัน"

เหมือนน้ำตาจะไหล แต่ฉันก็ยังกัดฟันกล้ำกลืนมันไว้ได้

"อ้าว คนรู้จักของฮวันหรือหะ"

"...ไม่รู้จักซะหน่อย"

แล้วเขาก็ตีมือเหล่า

"นี่หล่อน ก็เขาบอกว่าไม่รู้จักหล่อนงั้นยะ!!! ไสหัวไปตายซะ!!!"

ผู้หญิงคนนั้นตีเข้าที่ไหล่ของฉัน

"รีบลุกขึ้นเถอะฮวัน พวกเราออกไปจากที่นี่กันเถอะ กลับบ้าน
กันนะ ไอเคนะ"

"ยัยนี้บ้าหรือเปล่าเนี่ย! บอกว่าไสหัวไปงั้นละ! ก็ฮวันบอกแล้วว่าไม่รู้
จักหล่อน"

หล่อนผลักฉันพร้อมกับส่งเสียงตวาดแหวัดๆ

"เราไปกันเถอะฮวัน กลับบ้านกับฉันนะ นายเป็นอะไรของนายกัน
เนี่ย"

ฉันทนไม่ไหวอีกต่อไป น้ำตาก็กำลังไหลอาบทั้งสองแก้ม

"ยัยนี้เป็นโรคประสาทหรือเปล่าเนี่ย"

หล่อนเอาน้ำสาดหน้าฉัน ชินฮวันเองก็ออกอาการตกอกตกใจเช่นกัน
ทว่าเขาก็ก้มหน้าลงอีกครั้ง

"ว้าว~~ ยัยนี้เอาน้ำสาดก็ไม่ไปแะะ วันนี้ยังไม่ค่อยจอยอยู่ด้วย
เดี๋ยวก็สวยหรือหะ!!!"

แล้วหล่อนก็ตบหน้าฉัน ฉันสับสนไปหมด ทำไมฉันต้องถูกผู้หญิง
คนนี้ตบด้วย ขณะที่หล่อนกำลังเงื้อมือจะตบซ้ำอีกครั้ง ฉันก็กัดฟันแน่น

21세기 꽃미남의 조건₂

และหลับตาปี

ทำไมไม่ตบอีกล่ะ? แล้วฉันก็ได้ยินเสียงอันสั้นเครื่องของหล่อน

"ฮวัน"

ฉันค่อยๆ ลืมตาขึ้น แล้วก็เห็นภาพที่ชินฮวันกำลังคว้ามือของเธอ
จากข้างหลัง

"พอได้แล้ว ขอขมื่นยง"

"ฮวัน"

แล้วชินฮวันก็ลุกจากที่นั่งโดยไม่แสดงสีหน้าอะไรเลย ฉันจึงรีบเดิน
ตามเขาไป ชินฮวันเดินเข้าไประหว่างตึกสองตึก และฉันก็รีบตามเขาไป
เช่นกัน

"ฮวัน"

ฉันคว้าข้อมือเขาไว้ ทว่ากลับถูกปัดออกอย่างไม่ไยดี

"บอกว่าไม่ชอบไง ฉันก็บอกไปแล้วแท้ๆ ทำไมถึงทำไงๆ แบบนี้อีก!!!"

"ฮวัน นายไม่พอใจอะไรหรือ ถึงได้ทำแบบนี้"

"ก็ฉันเกลียดเธอไง เห็นหน้าแล้วอยากจะอ้วก เข้าใจแจ่มแจ้งหรือ
ยัง!"

"เพราะฉะนั้นเลิกทำแบบนี้ซะที"

"โกหก คนโกหก!!!"

น้ำตาคลออีกครั้ง แต่ฉันก็ยังจ้องตาเขาเขม็งเหมือนเดิม ทว่าเขา
กลับไม่มองฉันเลย และเอาแต่หลบสายตาดูอยู่นั้นแหละ ถึงแม้ว่าเขาจะ
พูดอย่างนี้ แต่สายตาของเขาก็กำลังพูดความจริงอยู่ บอกว่าไม่ใช่อย่างนั้น
ไม่ใช่อย่างที่พูด

"พวกเราอย่าเป็นแบบนี้เลยนะฮวัน อย่าเลย ฮี้อๆ"

"ฮันเยวอน ความจริงฉันก็เป็นคนอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เธอ
นั่นแหละที่มองฉันผิดไป เพราะฉันเป็นผู้ชายที่ไม่สกัดกันผู้หญิงที่จะเข้ามา
แล้วก็ไม่ขวางทางผู้หญิงคนที่จะไป เธอก็เป็นหนึ่งในพวกนั้นนั่นแหละ
แล้วฉันก็ขยะแขยงเธอเต็มทนแล้วด้วย ห่วยแตก"

เจ็บปวดใจเหลือเกิน น้ำตาไหลออกมาไม่หยุด หรือเป็นเพราะว่า

